

ועדת הבחירות המרכזית לכנסת
لجنة الانتخابات المركزية
The Central Elections Committee

Justice Noam Sohlberg
Deputy President of the Supreme Court
Chairman of the Central Elections
Committee for the 26th Knesset

قاضي ناعم سولبرج
نائب رئيس المحكمة العليا
رئيس لجنة الانتخابات
المركزية للكنيست 26

השופט נעם סולברג
המשנה לנשיא בית המשפט העליון
יושב ראש ועדת הבחירות
המרכזית לכנסת ה-26

תב"כ 184/26

העותרת: התנועה לחופש המידע

נגד

המשיבים: 1. בנימין נתניהו, ראש הממשלה ויו"ר תנועת הליכוד
2. הליכוד – תנועה לאומית ליברלית

עתירה לצו מניעה לפי סעיף 17 לחוק הבחירות (דרכי תעמולה), התשי"ט–1959

בשם העותרת: עו"ד הידי נגב ועו"ד אור סדן
בשם המשיבים: עו"ד אילן בומבך

החלטה

עתירה על שימוש בחשבונות בדויים (פיקטיביים) ברשתות החברתיות.

1. עמותת התנועה לחופש המידע (העותרת) טוענת כי באופן מתמשך ושיטתי, ראש הממשלה והליכוד – תנועה לאומית ליברלית (המשיבים) מפעילים או מממנים הפעלה של חשבונות בדויים ברשתות החברתיות, בידי אדם או באופן אוטומטי (באמצעות חשבונות ברשתות החברתיות המופעלים באמצעות תוכנה ומתחזים למשתמשים אמיתיים, ומכונים "בוטים"). חשבונות בדויים אלה מקדמים ו"מהדהדים" את מסריו של בנימין נתניהו, ראש הממשלה ויו"ר תנועת הליכוד (המשיב 1), הכוללים תוכן של תעמולת בחירות, ויוצרים בעיני הבוחר רושם מטעה של תמיכה ציבורית נרחבת בראש הממשלה, מעבר לשיעורה האמיתי בקרב הציבור. העותרת מניחה כי הפעלת החשבונות הבדויים כרוכה בתשלום, ולפיכך פעילותם באה בגדר "מודעת בחירות", כהגדרתה בסעיף 1א2(ב)(2) לחוק הבחירות (דרכי תעמולה), התשי"ט–1959 (להלן: החוק). מכאן – פרסום התכנים ללא שם האדם האחראי להזמנת המודעה, או המתמודד, הסיעה, רשימת המועמדים או המפלגה שמטעמם פעל – מפר את דרישת השקיפות הקבועה בסעיף 1א2 לחוק (להלן: סעיף 1א2), ואת הכללים שנקבעו לעמידה בחובת

הגילוי לגבי תעמולת בחירות שנוצרה או נערכה באמצעים דיגיטליים מתקדמים ובכלי בינה מלאכותית, לפי סעיף 2א2 לחוק.

2. את טענותיה מבססת העותרת על ניתוח תופעות חריגות בחשבונות ראש הממשלה ברשתות החברתיות: עלייה קיצונית במספרי העוקבים על פני תקופה קצרה; העובדה שרוב העוקבים החדשים הם משתמשים חדשים, וחלקם ללא תמונות פרופיל או פרסומים קודמים; ואחוז שיתופים ותגובות של מעל 50% מחשבונות שמקורם אינו בישראל, גם כאשר תוכן הפרסום בעברית ובנושא שהעניין בו מקומי גרידא. העותרת מציגה מחקרים העוסקים בשימוש בחשבונות בדויים ובחשש מפני השפעתם השלילית על השיח הציבורי, ותחקירים עיתונאיים שפורסמו החל משנת 2019, ובהם נטען כי המשיבים מפעילים חשבונות בדויים בהיקפים נרחבים. לאור האמור, נטל הראיה עובר אל כתפי המשיבים, לטענת העותרת, ועליהם לסמן מודעות בחירות או למחקן, או להצהיר כי הפעילות אינה ממומנת או מופעלת מטעמם.

3. המשיבים טוענים כי לא הקימו ולא הפעילו חשבונות בדויים או "בוטים" במטרה לייצר תמיכה ציבורית כוזבת בהם לקראת הבחירות לכנסת ה-26, וכי לא מימנו או התקשרו עם כל גורם שהוא לתכלית זו. בעתירה אין ראיות לקשר בין המשיבים לבין הפעילות הנטענת, ובין קיומם של חשבונות בדויים ברשת לבין הפעלתם על ידי המשיבים. סעיף 2א1 לחוק מחייב שקיפות במודעת בחירות – ופרסומי ראש הממשלה ממלאים אחר חובת הגילוי הקבועה בסעיף; לעומת זאת, שיתוף, תגובה או עקיבה, בין על ידי משתמשים בעלי חשבונות אמיתיים, בין על ידי חשבונות בדויים – אינם "מודעת בחירות", ולא ניתן להטיל על המועמד את האחריות לפעילות בהם – שאינה תלויה באישורו. העתירה כוללת סעדים המופנים נגד חשבונות ופעולות של צדדים שלישיים שאינם בשליטת המשיבים. התמיכה הציבורית הרחבה במשיבים היא אמיתית. תשובת המשיבים נתמכת בתצהירו של יונתן אורין, יועץ במפלגת הליכוד.

4. לאחר עיון בעתירה ובתשובה שניתנה לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה – להידחות, שכן העותרים לא עמדו בנטל הנדרש להוכחת טענותיהם. עם זאת, נוכח חשיבות הנושא, מצאתי לנכון להבהיר את הדין החל, ולהורות על העברת העתירה לבחינת היועצת המשפטית לממשלה ומחלקת הסייבר בפרקליטות המדינה.

5. סעיף 2א1 לחוק קובע:

(א) לא יפרסם אדם מודעת בחירות בלי שהיא נושאת את שמו של האדם האחראי להזמנתה ואת הדרכים ליצירת קשר עימו, ולגבי מודעה מודפסת – גם את שמו של המדפיס אותה והדרכים ליצירת קשר עימו, ואם פעל האדם האחראי להזמנתה מטעם מתמודד בבחירות או גוף אחר – תישא

המודעה את שם המתמודד או הגוף כאמור, את האות או הכינוי של הסיעה או את רשימת המועמדים ושמה של המפלגה שהגישה את רשימת המועמדים.

(ב) בסעיף זה –

”מודעת בחירות” – כל אחד מאלה:

- (1) תעמולת בחירות שנעשית על ידי מתמודד בבחירות, גוף הקשור לסיעה או גוף פעיל בבחירות או מי מטעם;
- (2) תוכן של תעמולת בחירות שפורסם בעבור תשלום; “מתמודד בבחירות” – כל אחד מאלה:
 - (1) מפלגה או רשימת מועמדים בבחירות לכנסת או בבחירות לרשות מקומית ולראש רשות מקומית;
 - (2) מי שנכלל ברשימת מועמדים כאמור בפסקה (1);
 - (3) מועמד בבחירות לראש רשות מקומית;
 - (4) סיעה של מועצה יוצאת, כמשמעותה בסעיף 25 לחוק הרשויות המקומיות (בחירות);

(5) נבחר הציבור, כהגדרתו בסעיף 28א לחוק המפלגות.

- (ג) סעיף זה יחול גם על תעמולה בבחירות מקדימות, בשינוי זה: בפסקה (1) להגדרה “מודעת בחירות”, במקום “מתמודד בבחירות, גוף הקשור לסיעה או גוף פעיל בבחירות או מי מטעם” יקראו “מועמד בבחירות מקדימות או מטעמו”.

6. סעיף 1א2 נחקק במסגרת תיקון מס' 40 לחוק, כחלק מחוק הבחירות לכנסת העשרים וחמש (הוראות מיוחדות ותיקוני חקיקה), התשפ"ב–2022 (ס"ח 910; להלן: תיקון 40). סעיף 1א2 החליף את סעיף 10(א)(3) ואת סעיף 10(ב)(5) לחוק, שהטילו חובת שקיפות על פרסום של מודעות בעיתונות ובלוחות מודעות בלבד – אך פורשו בתב"כ 8/21 בן מאיר נ' הליכוד (27.2.2019) (להלן: עניין בן מאיר) כחלות גם ביחס לפרסומים באתר אינטרנט עיתונאי או ברשתות החברתיות. עוד נקבע בעניין בן מאיר, כי פרסום מודעות תעמולה באינטרנט ללא גילוי וזיהוי מתאים מפר גם את האיסור על הפרעה בלתי-הוגנת של תעמולת בחירות, הקבוע בסעיף 13 לחוק (אולם השוו לתב"כ 8/26 סמוטריץ' נ' מסר גו בע"מ (14.7.2025) (להלן: עניין מסר גו), בפסקה 10, שם נקבע כי, ככלל, ההסדר החדש שנקבע בסעיף 1א2 מוציא חשיפת מפרסם אנונימי, כשלעצמו, מתחומם של הסדרים כלליים אחרים, דוגמת סעיף 2א וסעיף 13 לחוק). בהחלטה בתב"כ 18/24 ימינה נ' אאוטברייין ישראל בע"מ (1.3.2021) נמצא כי חובת השקיפות לא חלה רק על הפרסומים עצמם, אלא גם על קידום מודעות תעמולה או כתבות שיש בהן כדי להשפיע על הבוחר, באמצעות “קידום ממומן”, תוך שצוין:

”הפסיקה כבר הכירה בכך שהדהוד של מסר אחר, ודאי במרשתת, עשוי להיחשב למסר עצמאי ... דיני התעמולה נועדו להסדיר תעמולת בחירות, בעיקר בתקופת בחירות. מסרים מסוימים יוצאים מתחולתם רק בשל כך שמתקיימים בהם מאפיינים נוספים, חיוביים גם הם, שהכרחיים לקיום שוק חופשי של ביטויים, רעיונות וידע. הדהוד של מסרים מעין אלה למטרה פוליטית נעדר מאפיינים אלו, ולכן דיני התעמולה חלים עליו במלואם”.

על רקע זה, נקבע כי יש לגלות את שם המפרסם-המממן העומד מאחורי מודעת הקידום הממומן: "גילוי שם המפרסם-המממן ימנע את הטעיית הגולשים, שעשויים לחשוב שהם מופנים לקרוא תוכן אובייקטיבי או מקבלים המלצה נטולת פניות, אף שבפועל מסתתרת בהפניה תכלית תעמולה ... כך הגולש ידע מי מעוניין שהוא יקרא את התוכן; הגולש יחליט אם לקרוא אותו; ואם כן, יוכל להעריך את התוכן על רקע זהות המממן. כך יהיה אפשר גם לאכוף את הדין במקרה של הפרתו" (שם, בפסקה 17).

7. על רקע החלטות אלה, נחקק תיקון 40. בדברי ההסבר להצעת החוק (ה"ח הכנסת התשפ"ב 228) הוסברו השיקולים שעמדו ביסוד חקיקת סעיף 1א2:

"על תעמולת בחירות לקיים כללים בסיסיים של שקיפות, כך שכל תעמולה תישא את שמו של האדם שאחראי לפרסומה, ואם פעל מטעם מתמודד בבחירות או גוף אחר – את פרטיהם. ביסוד גישה זו התפיסה שראוי שכל מתמודד בבחירות וכל גוף התומך או מתנגד למועמדות של אדם או מפלגה, יעמוד מאחורי המסר שהוא מבקש להעביר, וכן בשל הצורך למנוע ייחוס כוזב של תעמולה למי שלא הפיץ אותה.

סעיף 10(א)(3) לחוק דרכי תעמולה מטיל חובת שקיפות על פרסום של מודעות בעיתונות ובלוחות מודעות בלבד. נוכח הטעמים העומדים ביסוד חובת השקיפות, נראה כי אין הצדקה להחלתה באופן חלקי בלבד, ועל כן מוצע להרחיבה על כל סוג של מודעת בחירות, ללא קשר למסגרת התקשורתית ולמדיום שבהם מופצת המודעה: מודעה מודפסת, שלט, פרסום בעיתון, פרסומת ברדיו או בטלוויזיה או תעמולה שמופצת באינטרנט. לפי המוצע, חובת שקיפות תחול על שני סוגי פרסומים:

1. פרסום ישיר של תעמולת בחירות על ידי מתמודד בבחירות, גוף הקשור לסיעה וגוף פעיל בבחירות או מטעמם, אף שלא בתשלום;
2. כל תוכן תעמולה, ובכלל זה תוכן תעמולה שנכתב באינטרנט וברשתות חברתיות, שפורסם בעבור תשלום.
עם זאת, כדי להגן על זכותם של יחידים לאנונימיות, ובפרט של מי שייתכן שלא היו מתבטאים ללא האנונימיות, מוצע לקבוע כי חובת השקיפות לא תחול על אדם שמפרסם תעמולת בחירות אם אינו פועל מטעם מתמודד בבחירות ואינו מפרסם את המודעה בתשלום ...".

8. בתיקון מס' 42 לחוק (ס"ח התשפ"ו 762) תוקן סעיף 2, ונקבע כי האיסור לפי סעיף 1א2 יחול גם מחוץ לתקופת הבחירות. מכאן אנו למדים שחובת השקיפות בפרסומים במרשתת, שהחלה בצו של יו"ר ועדת הבחירות כפרשנות שיפוטית, המשיכה כהוראה חקוקה לתקופת הבחירות בלבד, והפכה להוראה חיונית שראוי שתחול בכל עת ובכל שעה – בהוראת המחוקק.

9. "מודעת בחירות" מוגדרת בסעיף 1א2 כ"תעמולת בחירות שנעשית על ידי מתמודד בבחירות, גוף הקשור לסיעה או גוף פעיל בבחירות או מי מטעמם" (סעיף 1א2(ב)(1) לחוק), או כ"תוכן של תעמולת בחירות שפורסם בעבור תשלום" (סעיף 1א2(ב)(2) לחוק). "תעמולת בחירות" – לא הוגדרה

בחוק; השאלה אם פרסום מהווה תעמולת בחירות נבחנת על פי מבחן התכלית הנבדק: האם התכלית הנבדקת (הדומיננטית) של הפרסום היא תעמולת בחירות, מנקודת המבט של הבוחר (בג"ץ 869/92 זוילי נ' יו"ר ועדת הבחירות המרכזית, פ"ד מו(2) 692, 704 (1992); דנג"ץ 1525/15 טיבי נ' מפלגת ישראל ביתנו, פסקאות 18–19 לפסק הדין של הנשיאה נאור (23.8.2017)). כלומר, כאשר תוכן הפרסום עולה כדי תעמולת בחירות על פי המבחנים שנקבעו לכך בפסיקה, הפרסום ייחשב כ"מודעת בחירות" באחד משני מקרים: אם פורסם על ידי המתמודד או מטעמו, או אם פורסם על ידי אחר בתשלום. ודוק: לא כל "הדהוד" של מסר תעמולתי ייחשב מודעת בחירות, אלא רק כזה הנעשה בתשלום או נעשה על ידי המתמודד או מטעמו (כלומר בשליחות) – ובכך מאזן החוק בין דרישת השקיפות לבין הזכות לפרטיות וחופש הביטוי של אדם פרטי הפועל מרצונו.

"האיסור בסעיף 1א2 חל על פרסום של אדם פרטי – שאינו מתמודד בבחירות, שאינו קשור לסיעה, שאינו 'גוף פעיל בבחירות' שאינו פועל מטעם – רק אם התוכן נעשה או הופץ עבור תשלום. המחוקק בחר במודע שלא לדרוש מאדם פרטי שמפרסם פרסום 'פרטי' בלי תשלום נוסף, כי יזדהה. המחוקק ביקש לאפשר ביטויים כאלו ביתר קלות, כחלק ממערך האיוונים בהסדר" (עניין מסר גו, בפסקה 11).

אין איסור על פרסום מודעת בחירות בתשלום – אולם על פרסום כזה תחול חובת השקיפות הקבועה בס"ק (א), המחייבת לציין בפרסום את שם האדם האחראי להזמנתה ואת הדרכים ליצירת קשר עמו, ואם פעל מטעם מתמודד בבחירות או גוף אחר – גם את שמו ופרטיו.

10. תעמולת בחירות שאינה חושפת עצמה ככזו, ומוצגת כשיח ציבורי אמיתי – עשויה להיות לה הטיה, יתכן שאף משמעותית, על בחירתו החופשית של הבוחר.

"כדי לממש את המטרה החשובה והעקרונית שצוינה לעיל, דהיינו ייצוג יחסי נאות ואמיתי של דעות ציבור הבוחרים והשקפותיהם בבית הנבחרים של המדינה – היא הכנסת – וכדי לוודא ולהבטיח, שהנבחרים לא ינצלו את שררת השילטון, שנמסרה בידם, לרעה – חובה להקפיד על כך, שהבחירות תהיינה חופשיות וטהורות מכל רבב של כפייה, השפעה לא הגונה ושחיתות, וכי יהיה ברור שהאזרח הבוחר, כשמימש את זכותו להצביע ומיצה את רצונו הפוליטי בפתק הבוחר, עשה כן כבן-חורין ועל-פי שיקול-דעתו החופשי. בחירה כפויה או בחירה קנויה מעוותות ומסלפות את יסוד היסודות של ההווה הדמוקרטית האמיתית. נטלת מציבור הבוחרים את חירות בחירתו ושללת ממנו את שיקול הדעת העצמאי – נמצאת עוקר ומנתץ את ציפור הנפש של שיטת הממשל הדמוקרטי, שיש לשמור עליה ולקיימה, למען לא יימסר השלטון בידי אנשים שיבקשו לכפות את דעתם על הכלל" (ע"פ 71/83 פלאטו שרון נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(2) 757, 768 (1984)).

אם אכן נעשה שימוש בהתנהגות לא אותנטית מתואמת (Coordinated Inauthentic Behavior – CIB) באמצעות הפעלת רשת חשבונות מזויפים באופן מתואם להטיית דעת הקהל, או בבוטים, מבלי לחשוף

מי עומד מאחוריהם – ישנו חשש ממשי לפגיעה בחופש הבחירה ובטוהר הבחירות. פרסומות לא מסומנות, תגובות ממומנות הנחזות לתגובות אורגניות, שימוש בדפי חשבון מזויפים ברשתות החברתיות, "חיבוב" או שיתוף של פרסומי תעמולה כדי להגביר את תפוצתם באופן "לא אורגני", וטכניקות טכנולוגיות נוספות, משמשים להניע או להניא בוחרים מליטול חלק בבחירות, להפיץ מידע שקרי, ליצור תהודה מלאכותית או להשתיק עובדות ודעות, ואף לסייע להתערבות זרה בבחירות (ראו תיאור התופעה בעניין בן מאיר, בפסקאות 30 ו-41. לגבי "חיבוב", עצם ביצוע הפעולה עלול להגביר את תפוצת התעמולה האסורה, ונראה שבהתאם לסעיף 1א2 לחוק, אף בנסיבות אלו יש לפרסם את שם האחראי למודעה).

11. ובענייננו – סעיף 1א2(א) לחוק קובע: "לא יפרסם אדם מודעת בחירות בלי שהיא נושאת את שמו של האדם האחראי להזמנתה ואת הדרכים ליצירת קשר עימו...". תעמולת בחירות המתפרסמת במקור בחשבונותיו של ראש הממשלה עונה להגדרת "מודעת בחירות" לפי סעיף 1א2(ב)(1), ומקיימת את דרישת השקיפות הקבועה בסעיף – שכן ברור מיהו האדם המפרסם. כאשר תוכן של תעמולת בחירות מתפרסם בחשבונות שאינם נושאים את שם המועמד, גוף הקשור לסיעה או גוף פעיל בבחירות, אלא מופעלים בידי אדם אחר (בשמו, בשם בדוי, או באמצעות בוט), והתוכן התפרסם בתשלום – נראה בתוכן "מודעת בחירות" לפי החלופה השנייה להגדרת "מודעת בחירות" שבסעיף 1א2(ב)(2); ואם נעשה בשליחותו של אחד מהגורמים המפורטים, הרי הוא נעשה "מטעמו", ולכן הוא מודעת בחירות לפי החלופה הראשונה של ההגדרה האמורה. זהו הדין גם במקרה של הגברת תפוצתה של תעמולת בחירות באמצעים אלה. אכן, עשויות לעלות שאלות נוספות בנושא, כגון כיצד תחול חובת השקיפות במקרה של "חיבוב". אולם הסוגיה לא לובנה לפניי כיאות, ומדובר בהחלטה ראשונית בלבד, סמוך למועד הבחירות; על כן לא אקבע מסמרות בעניין.

12. חובת השקיפות לפי סעיף 1א2(א) חלה על האדם המפרסם את מודעת הבחירות. "אדם" – אף חבר-בני-אדם במשמע, בין שהוא תאגיד ובין שאינו תאגיד" (סעיף 4 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981); בוטים – אינם עונים להגדרת "אדם". ככל תוכנה, מדובר בכלי המופעל על ידי אדם, במישרין או בעקיפין (והפצת תוכן באמצעות בינה מלאכותית, הוכוונה בתחילתה בידי אדם). אולם ברי כי כאשר יש ראיות המקשרות את פעילות החשבונות הבדויים לאדם פלוני, ניתן לראותו כמפרסם המודעה. העותרת הציגה אינדיקציות המרמזות על פעילות לא אותנטית, או לא אורגנית, בחשבונות המפרסמים תעמולת בחירות לטובת המשיבים. פעילות מסוג זה, ככלל, כרוכה בתשלום או בתמורה אחרת, ועל כן, ככלל – תבוא בגדר "מודעת בחירות" כהגדרתה בסעיף 1א2(ב)(2) לחוק. כך גם אם ניתנת הנחיה מטעם מתמודד בבחירות, לאדם או לחבר בני אדם, במישרין או בעקיפין, לפרסם מסר תעמולה או להגביר את תפוצתו. עם זאת, העותרת לא הציגה תשתית ראיתית מספקת, לא באשר לחשבונות בדויים,

ולא למעורבות של המשיבים בהפעלתם. המשיבים, מצדם, הצהירו כי "לא הקימו ולא הפעילו חשבונות פיקטיביים, בוטים או אוטארים, במטרה לייצר תמיכה ציבורית כוזבת בהם, לקראת הבחירות לכנסת ה-26 ... לא הזמינו, לא מימנו, ולא התקשרו עם גורם כלשהו, בישראל או מחוצה לה, לא במישרין ולא בעקיפין, לא בתשלום ולא שלא בתשלום, לתכלית האמורה" (סעיף 1 לתשובת המשיבים).

13. בסופו של דבר, המשיבים מכחישים כל קשר להקמה, להפעלה ולמימון, במישרין או בעקיפין, של חשבונות בדויים המפרסמים תעמולת בחירות לטובתם. המשיבים אף תמכו את טענותיהם בתצהיר, והעותרת לא סתרה אותו ולא טענה שאינו מספק. בהיעדר ראיה אחרת, זוהי התשתית העובדתית שלפניי. אין לפניי ראיות מספקות, ולו ברף הנדרש במשפט המינהלי, לכך שהמשיבים או מי מטעמם הם מפרסמי מודעת הבחירות שעליהם חלה חובת השקיפות שבסעיף 1א2.

14. יתר על כן – העתירה מתעלמת מגורם נוסף אשר עשוי להיחשב כמפרסם המודעה, ולמצער לחשוף מיהו המפרסם העומד מאחורי מודעת הבחירות – הרשתות החברתיות עצמן, אשר לא צורפו כצד לעתירה. לרשתות החברתיות, כמפעילות הפלטפורמות המקוונות, תפקיד מרכזי בניטור התכנים המתפרסמים דרכן, והן פועלות בהתאם לכללי שימוש אשר מחייבים עמידה בדין החל, לרבות דיני תעמולת בחירות, ובחלק מהמקרים – אוסרים במפורש על שימוש בחשבונות בדויים. בעניין בן מאיר (בפסקה 87) הובהר כי –

"על המפרסמים לדעת כי בתנאי השימוש של פלטפורמות הפרסום המקוון מצויה לרוב הוראה כי על המפרסם לפעול בכפוף לדין החל, ובהקשר זה כל פלטפורמות הפרסום המקוון הבהירו כי יפעילו, במידת הצורך, מנגנונים של 'הודעת התראה והסרה', כך שבגין פרסום המפר את הדין הישראלי, ככל שיהיה כזה, תוכל להינתן לפלטפורמת הפרסום המקוון התראה על הפרסום האמור, ולזו תהיה הרשות להסירו".

נקבע כי מנגנוני פעולה אלה נחוצים על מנת שפלטפורמת הפרסום המקוון עצמה תהיה חסינה מאחריות פלילית לפי סעיפים 17 ו-17א לחוק (תב"כ 27/21 ישראל ביתנו נ' שמיר מערכות ומפעלים בע"מ (26.3.2019), בפסקה 28). אפשרות הדיווח על כך שפרסום כלשהו הפר את כלליה של הפלטפורמה, נתונה לכל משתמש בפלטפורמה המקוונת, או למי שנחשף אל הפרסום, ויהא זה אדם, תאגיד או רשות שלטונית (בג"ץ 7846/19 עדאלה המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל נ' פרקליטות המדינה יחידת הסייבר (12.4.2021) (להלן: עניין עדאלה), בפסקה 8) – כך שהיא נתונה גם בידי העותרת.

15. בנסיבותיו של המקרה דנן, טענות העותרת אינן נתמכות בראיות מספקות, ובהתחשב בתצהיר המשיבים – לא ניתן לקבלן ללא חקירה נוספת; על כן לא הוכחה הפרה של סעיף 1א2 לחוק. לשלמות התמונה, כללי הבחירות (דרכי תעמולה) (עמידה בחובת הגילוי לגבי תעמולת בחירות שהיא נחזות

עמוקה), התשפ"ו–2026, שאליהם הפנתה העותרת, נקבעו מכוח סעיף 2א2 לחוק, וחלים על תעמולת בחירות העונה להגדרת "נחזות עמוקה" לפי אותו סעיף. העותרת לא טענה כי תוכן תעמולת הבחירות מושא העתירה נוצר או נערך באמצעי דיגיטלי, ולא טענה להפרה של סעיף 2א2, ולפיכך אין בענייננו תחולה גם לכללים האמורים.

16. חרף כל האמור, העתירה מעלה לסדר היום חשש אמיתי מפני האפשרות שברשתות החברתיות מתקיימת פעילות ממומנת, באמצעות חשבונות בדויים, המפיצה תעמולת בחירות ללא עמידה בחובת השקיפות. פעילות כזו, יכול שתהיה לטובת מי מכלל המועמדים והרשימות המתמודדים לבחירות לכנסת ה-26, ולא בהכרח לטובת המשיבים בעתירה דנן, ויכול אף שתשמש להשפעה זרה על הבחירות. על השפעותיה השליליות של פעילות כזו על שיקול דעתו של הבוחר, על חופש הבחירה ועל טוהר הבחירות – כבר עמדתי לעיל. בכל הנוגע לוועדת הבחירות המרכזית, מחלקת הסייבר בפרקליטות המדינה נוהגת להעביר למפעילי הפלטפורמות המקוונות דיווחים על חשבונות בדויים ובוטים, במיוחד כאשר לא ידוע מיהו הגורם האנושי המפעיל אותם (אם בכלל), מקום שעולה חשד לפעולות טכנולוגיות אסורות לפי הדין הפלילי (עניין עדאלה, בפסקה 16). לפיכך, אני מנחה את היועצת המשפטית לוועדת הבחירות המרכזית להעביר עתירה זו, על מסמכיה, לבחינת היועצת המשפטית לממשלה ומחלקת הסייבר בפרקליטות המדינה, לצורך שקילת חקירת החשדות המפורטים בהם.

17. העתירה נדחית, אפוא. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ב בחשוון התשפ"ז (23 באוקטובר 2026).

נעם סולברג, שופט

**המשנה לנשיא בית המשפט העליון
יושב ראש ועדת הבחירות
המרכזית לכנסת ה-26**

